

11 Φεβρουαρίου 2016

Η ΟΔΥΝΗ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ ΣΤΟΝ ΓΕΡΟΝΤΑ ΕΥΣΕΒΙΟ ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗ

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Ό Γέροντας τὸ τελευταῖο Πάσχα, στὸ Ἡρώον.

Ό Γέροντας τὸ τελευταῖο Πάσχα, στὸ Ἡρώον.

Η οδύνη της νόσος του καρκίνου

Την Τρίτη της Διακαινησίμου ταξίδεψε στην Αθήνα για την κηδεία πνευματικού του τέκνου. Εκεί έμαθε ότι ο μεγάλος αδελφός του, ο Χρήστος, ήταν άρρωστος. «Άς πάμε να τον δούμε» είπε, παρ' όλο πού βιαζόταν να επιστρέψει στο Μοναστήρι. Οι μοναχές πού τον συνόδευαν απόρησαν, διότι δεν συνήθιζε να επισκέπτεται τούς συγγενείς του.

Τον βρήκε με λίγο πυρετό. Τον σταύρωσε και τού είπε.

— Είσαι έτοιμος για τον Παράδεισο;

— Εβδομήντα χρόνια ετοιμάζομαι γι' αυτή την ώρα, απάντησε ο αδελφός του.

— Προσεύχεσαι;

— Μέρα-νύχτα.

— Σ' ευχαριστώ, αδελφέ μου, για όλα όσα μου προσέφερες από τα νεανικά μου χρόνια, πρόσθεσε ο Γέροντας. Όταν ήρθα από το χωριό, εσύ με έβαλες στην πνευματική ζωή. Εκεί πού θα πάς, να προσεύχεσαι για μάς, για όλο το Μοναστήρι. Κι εμείς θα προσευχόμαστε για σένα. Καλή αντάμωση στον ουρανό.

Τον σπάρθηκε στο μέτωπο και έφυγε. Βγαίνοντας από το δωμάτιο είπε:

— Ο Χρήστος φεύγει απόψε.

Όσοι τον άκουσαν σάστισαν.

— Μα, Γέροντα, δεν έχει κάτι σοβαρό.

— Ο Χρήστος φεύγει απόψε, επανέλαβε.

— Τότε, Γέροντα, μήπως να μη φύγουμε, είπε ή Γερόντισσα.

— Θα πάμε απόψε στο Μοναστήρι, πού μάς περιμένουν, και αύριο το μεσημέρι θα γυρίσουμε.

Το ίδιο βράδυ, ο αδελφός του έκοιμήθη. Όταν το έμαθε ο Γέροντας, έκανε το σταυρό του και είπε: «Δόξα Σοι ο Θεός, δόξα Σοι ο Θεός, δόξα Σοι ο Θεός. Αναπαύτηκε. Στον Παράδεισο να τον πάρει ο Θεός». Την επομένη πήγε πάλι στην Αθήνα για την κηδεία και επέστρεψε την ίδια μέρα στη Μονή.

Τις ήμερες πού άκολούθησαν είχε μεγάλη αδυναμία και ανορεξία. Οι μοναχές το απέδιδαν στην υπερβολική κούραση.

— Τί να κάνουμε για σάς Γέροντα; τον ρώτησαν.

— Προσευχή και αγιότητα, απάντησε.

Παρ' όλα αυτά, λειτούργησε την Παρασκευή της Διακαινησίμου, το Σάββατο, και την Κυριακή του Θωμά. Τρεις ήμερες αργότερα ανέβαινε τη σκάλα, κρατώντας τη μέση του. Οι αδελφές τον ρώτησαν αν πονούσε. «Δεν είναι τίποτα. Κάποια πονάκια πηλαλάνε στη μέση μου. Οι πόνοι είναι οι καλύτεροι σύντροφοι. Να λέμε "δόξα Σοι ο Θεός"» απάντησε.

Στις 8 Μαΐου, πού το Μοναστήρι τιμά τον προστάτη του Άγιο, ο π. Ευσέβιος έλαβε μέρος στην αρχιερατική Θεία Λειτουργία. Φαινόταν καταβεβλημένος. Ήταν

κατάχλωμος και έδινε την εντύπωση ότι άνηκε περισσότερο στον ουράνιο κόσμο. Αυτή ήταν ή τελευταία φορά πού λειτούργησε στο επίγειο Θυσιαστήριο. Το απόγευμα στον Εσπερινό, μίλησε στο εκκλησίασμα, αναπτύσσοντας τά τελευταία λόγια τού Εύαγγελιστού Ιωάννου, «τεκνία μου, αγαπάτε αλληήλους». Αυτή ήταν ή τελευταία ομιλία τού Γέροντα, την ημέρα της μνήμης τού Μαθητού της Αγάπης.

Την επομένη ήταν πολύ άρρωστος. «Δεν ορίζω τον εαυτό μου, είμαι έκτος εαυτού» είπε. Η καρδιά τών μοναζουσών γέμισε από θλίψη. Τώρα συνειδητοποιούσαν ότι ό Γέροντας είχε καταβάλει υπεράνθρωπες προσπάθειες να αντέξει μέχρι την εορτή τού Αγίου, φανερώνοντας για άλλη μια φορά το μεγάλο ψυχικό σθένος του.

Τον παρακάλεσαν να πάει στην Αθήνα για ιατρικές εξετάσεις. Εκείνος όμως ήταν ανένδοτος. Η καθαρή και άγια ψυχή του γνώριζε ότι ή ταλαιπωρία αυτή θα ήταν ανώφελη. Ένωθε ότι πλησίαζε ή ώρα της εξόδου του και ήθελε να βρίσκεται στο αγαπημένο του Μοναστήρι. Τελικά όμως έκανε υπακοή στο Γέροντα Άνθιμο, γιατί είχε μάθει σε όλη του τη ζωή να υπακούει, και ξεκίνησε για την Αθήνα. Βγαίνοντας από το κελί του, προσπάθησε να χαμογελάσει και είπε: «Τί να κάνουμε, άγιε Ηγούμενε;... Ό Κύριος έκτισε ιατρούς και φάρμακα».

Υποτάχθηκε στο θέλημα τού Θεού. Έμεινε οκτώ ήμερες στο μετόχι της Μονής, στην Αθήνα. Ειρηνικός και χωρίς αγωνία υπέμεινε την ταλαιπωρία των λεπτομερών εξετάσεων. «Όση ώρα ήμουν στο μηχάνημα, μνημόνευα τα ονόματα σας» είπε στις αδελφές. Το αποτέλεσμα τών εξετάσεων ήταν απογοητευτικό. Το πρόβλημα, πολύ σοβαρό, εντοπιζόταν στο ήπαρ. Η είδηση προξένησε δριμύ πόνο στην ψυχή τών πνευματικών του τέκνων. Ιδιαίτερα για τις μοναχές ήταν ξαφνικό και δυνατό πλήγμα. Ό Γέροντας ήταν ό στύλος της μοναστικής Αδελφότητας, ό Πατέρας, ό οδηγός, ό κοινός ευεργέτης.

Από εκείνη τη στιγμή οι προσευχές και οι δεήσεις γίνονταν χωρίς διακοπή στο Μοναστήρι. Οι μοναχές με εναλλασσόμενη σειρά διάβαζαν στο Ναό Παρακλήσεις και ικέτευαν με δάκρυα τον Κύριο να γίνει ίλεως. Πνευματικά του τέκνα, ιατροί, έσπευσαν να βρεθούν κοντά του, ακόμη και από την Αμερική Έκαναν ότι μπορούσαν να παραταθεί ή πολύτιμη ζωή τού άγιου Γέροντα, όμως ή εξέλιξη της νόσου ήταν ραγδαία. «Πάντως να ξέρετε, κανείς δεν ζει από τα φάρμακα» τούς είπε ό ίδιος, θέλοντας να τονίσει ότι ή απόφαση είναι τού Θεού. Έκανε όμως υπακοή και τά έπαιρνε.

Εντύπωση προξένησε σε όλους το ότι δεν ρώτησε τί έδειξαν οι εξετάσεις του, παρ' όλο πού πάντοτε είχε ιατρικά ενδιαφέροντα. Δεν ζήτησε να μάθει από τί πάσχει, διότι προφανώς το γνώριζε και δεν ήθελε να φέρει τά πνευματικά του τέκνα σε δύσκολη θέση. Από τις πρώτες εκείνες ή μέρες πού ήταν ακόμη στην Αθήνα, τά ισχυρά παυσίπονα δεν τον βοηθούσαν. Μόνο στην προσευχή και στη μετάληψη τών

Ἀχράντων Μυστηρίων έβρισκε ανακούφιση.

Τώρα επείγεται να γυρίσει στο Μοναστήρι του. Στην επιστροφή ζήτησε να περάσουν πρώτα από τη Μονή της Μετάνοιας

του. «Θα πάμε στην Αγία Λαύρα να προσκυνήσω τον Άγιο Αλέξιο, τον προστάτη και φρουρό μου» είπε. Το ταξίδι εκείνο ήταν μαρτυρικό. Πονούσε αφόρητα, και ό δρόμος φαινόταν ατέλειωτος. Ό ηγούμενος π. Φιλάρετος και οι πατέρες είχαν συγκεντρωθεί και τον περίμεναν. Πήραν την ευχή του με σεβασμό άλλα και με λύπη, γιατί έδειχνε πολύ άρρωστος. Ό Γέροντας τούς ευχήθηκε πνευματικά και με το χαμόγελο, όπως πάντα.

Στο Μοναστήρι τού Αγίου Ιωάννου έφθασε το βράδυ. Οι μοναχές, μόλις τον αντίκρισαν, έμειναν άφωνες' μέσα σε μια εβδομάδα είχε καταβληθεί υπερβολικά. «Χριστός Ανέστη!» είπε και χαμογέλασε. «Συγχωρέστε με πού σας κούρασα να περιμένετε». Ανέβηκε με δυσκολία τη σκάλα για το κελί του.

Εκείνο το βράδυ άντιλήφθηκα ότι ό Γέροντας όδευε πλέον την οδό τού μαρτυρίου, και έκλαψαν πολύ. Την επομένη, όταν έπαιρναν ευχή, τούς είπε:

«Τί να κάνουμε; Να απογοητευόμαστε δεν πρέπει. Εσείς στον αγώνα σας, στη χαρά σας, στην κλήση σας, στη διακονία σας, στο ξεκίνημά σας... Τη ζω την Αγάπη τών παιδιών μου. Σταυρωμένες και αγιασμένες να είσθε».

Στις 17 Μαΐου ήλθε από την Κύπρο ό Πανιερώτατος Μητροπολίτης Κυρηναίας κ. Παύλος για να τον δει, και την επομένη, εορτή της Μεσοπεντηκοστής, τέλεσε τη Θεία Λειτουργία. Ήταν ή πρώτη φορά πού ό πονεμένος Γέροντας κάθισε στο Ιερό κατά τη διάρκεια της Θείας Μυσταγωγίας.

Μετά την αναχώρηση τού Πανιερωτάτου, ό Γέροντας κάθισε κάτω από τον πλάτανο της αυλής. Οι μοναχές, για να τού δώσουν χαρά, έψαλλαν ύμνους πού τού άρεσαν, κρύβοντας τά δάκρυά τους για τον επικείμενο χωρισμό. Προσπαθούσε κι εκείνος να σιγοψάλλει μαζί τους, για να μη λυπούνται. Χαμογελούσε, αλλά το πρόσωπό του φαινόταν αλλοιωμένο από το δυνατό πόνο. Ζήτησε να τού φέρουν «ευλογίες», μοίρασε στις αδελφές και προχώρησε προς την οικοδομή. Οι εργάτες έτρεξαν κοντά του να πάρουν την ευχή του. Τον κοίταζαν λυπημένοι, γιατί τον υπεραγαπούσαν. Τούς ευλόγησε και τούς έδωσε σοκολάτες. Όλη εκείνη τη νύχτα υπέφερε υπερβολικά. «Ό Θεός δοκιμάζει την πίστη μου. Θεέ μου, ελέησε με» είπε κάποια στιγμή.

Την επομένη τον επισκέφτηκε ό Σεβασμιότατος Μητροπολίτης Καλαβρύτων και Αίγιαλείας κ. Αμβρόσιος, ό όποιος παρακολουθούσε με θερμό ενδιαφέρον την πορεία της ασθένειας του. Κάθισε κοντά του και με ιδιαίτερη στοργή τον ρώτησε:

— Τί κάνετε, Γέροντά μου;

— Δόξα Σοι ό Θεός. Οι ευχές σας, οι ευλογίες σας, Σεβασμιώτατε.

— Γέροντα, τί μπορώ να κάνω εγώ για σας; Τί θέλετε;

— Να με μνημονεύετε στην άγια Προσκομιδή και να μη λείπει ή Θεία Λειτουργία από το Μοναστήρι, γιατί είναι ή ζωή των αδελφών.

— Σκέπτομαι να έρχεται να σάς βοηθάει ό π. Κωνσταντίνος , είπε ό Σεβασμιότατος.

— Είναι ευλαβέστατος, είπε ό Γέροντας και συμφώνησε.

Έτσι, με την ευλογία τού Σεβασμιωτάτου, ό π. Ευσέβιος εξασφάλισε τη συχνή τέλεση της Θείας Ευχαριστίας στο Μοναστήρι.

Την Κυριακή της Σαμαρείτιδος, αν και ένιωθε μεγάλη εξάντληση, κατέβηκε στο Ναό. Όταν στο τέλος βγήκε από το Ίερό, όλο το εκκλησίασμα κινήθηκε αυθόρμητα προς το μέρος του, σαν ένας άνθρωπος. Όλοι ήθελαν να πάρουν την ευχή του, γιατί είχαν μάθει ότι ήταν άρρωστος και ανησυχούσαν. Ό Γέροντας, όμως, αυτή τη φορά δεν είχε δύναμη να σταθεί. Τούς σταμάτησε λέγοντας:

«Μείνετε στη θέση σας... Άνθρωποι είμαστε έχω μια τρομερή ανορεξία, και κάτι πονάκια πηλαλάνε στη μέση μου. Να κάνετε καυτές προσευχές, όπως κι εμείς για σάς. Ευχαριστούμε πολύ για την Αγάπη σας. Ό Κύριος να σάς ευλογεί και να σάς αγιάζει». Και βγήκε από το Ναό. Οι άνθρωποι έμειναν ακίνητοι στη θέση τους και τά μάτια τους βούρκωσαν. Τον αγαπούσαν πολύ το Γέροντα- ήταν εκείνος πού προσευχόταν για όλους και είχε φέρει την πνοή τού Θεού στον τόπο τους.

Οι ήμερες και οι νύχτες καθώς προχωρούσαν, γίνονταν όλο και πιο μαρτυρικές για τον άνθρωπο τού Θεού. Οι πόνοι δεν τον άφηναν να κοιμηθεί. «Ό ευλογημένος (ό πόνος) ήλθε πάλι. Κόλλησε. Τρυπάει. Ελέησε με, Θεέ μου, ελέησε με. Δόξα Σοι ό Θεός». Άλλοτε έκανε συνέχεια το σταυρό του λέγοντας: «Σ' ευχαριστώ, Θεέ μου, Σ' ευχαριστώ. Δόξα Σοι ό Θεός».

Μερικές φορές έβγαινε από το κελί του και περπατούσε στο διάδρομο. Καθόταν για λίγο σε μια καρέκλα εξαντλημένος και πάλι προχωρούσε.

Έφθανε μέχρι το μικρό αρχονταρίκι με τον παραδοσιακό φούρνο και καθόταν στον καναπέ αρκετή ώρα. Συνήθως ήθελε να μένει μόνος. Είχε τά μάτια του κλειστά και έμενε σιωπηλός. Οι μοναχές τον άκουγαν κατά διαστήματα να προφέρει λόγια προσευχής, όπως: «όλους τούς πιστούς, Κύριε, όλους τούς πιστούς», «ότι Σού έστιν ή Βασιλεία και ή δύναμις και ή δόξα», «Βασιλεύ Ούράνιε, Παράκλητε». Άλλοτε έκανε κανονική άπόλυση. Κάποια άλλη φορά πού τον ρώτησε ή Γερόντισσα αν κοιμάται, απάντησε: «Όχι, προσεύχομαι για όλες τις αδελφές μία-μία». Κρατούσε διαρκώς το κομποσκοίνι του.

— Γέροντα, τί προσευχή να κάνουμε για σάς; τον ρώτησαν.

— Να λέτε, «Κύριε, δώσε δύναμη και υπομονή στον Πνευματικό μας να σηκώσει το σταυρό του».

Δεν ήθελε να κουράζει τις μοναχές και συνεχώς τις ευχαριστούσε:

«Ευχαριστώ πολύ για τις θερμές και καυτές προσευχές σας. “Λίγα Κύριε, ελέησον” από την καρδιά σας είναι καλύτερα από πολλές Παρακλήσεις. Να κάνετε μόνο μία

Παράκληση την ημέρα όλες μαζί».

Κάποια στιγμή πού ήταν μόνος του, μια αδελφή τον άκουσε να λέει μπροστά στην εικόνα τού Χριστού:

«Σ' ευχαριστώ, Κύριε. Δίνε μου δύναμη και χάρη να ζω την Αγάπη Σου. Υπήρξα, Πατέρα Έπουράνιε, ό πιο αμαρτωλός».

Πόσο μεγάλη ήταν ή ταπείνωση τού π. Ευσεβίου! Ενώ βρισκόταν τόσο κοντά στο Θεό, ενώ όλη ή ζωή και ή ύπαρξή του ήταν «επιστολή Χριστού γινωσκομένη και άναγινωσκομένη» (πρβλ. Β' Κορ. γ', 2), εκείνος πίστευε ότι ήταν ό χειρότερος από τούς ανθρώπους. Ύστερα από εξήντα περίπου χρόνια καρποφόρων πνευματικών αγώνων και άγιας διακονίας στην Εκκλησία, και αφού «τοις πάσι γέγονε τα πάντα, ινα πάντως τινάς σώση» (Α' Κορ. θ', 22), θα μπορούσε εύλογα να έπαναλάβει το τού Αποστόλου Παύλου: «Τον αγώνα τον καλόν ήγώνισμαι, τον δρόμον τετέλεκα, την πίστιν τετήρηκα λοιπόν απόκειται μοι ό της δικαιοσύνης στέφανος» (Β' Τιμ. δ', 7-8). Όμως εκείνος έλεγε ότι «υπήρξε ό πιο αμαρτωλός». Και όταν κάποια μοναχή τού είπε «υποφέρετε για μάς, Πατέρα μου, για τις δικές μας αμαρτίες», απάντησε: «Για τις αμαρτίες μου, παιδάκι μου, για τις δικές μου αμαρτίες», επιβεβαιώνοντας για άλλη μια φορά ότι το μεγαλείο της αγιότητας είναι ή ταπεινοφροσύνη.

Κάποιο βράδυ πού πονούσε αφόρητα, τον άκούσαν να λέει: «Κάποτε ξενυχτούσα τούς πονεμένους στο νοσοκομείο. Τά έλεγα στους άρρωστους... “Για, έλα έδώ, πάτερ Ευσέβιε, θα είπε ό Κύριος. Εσύ πού συμβούλευες τούς πονεμένους, να δούμε τώρα τί θα κάνεις; ”».

Πάντοτε εφήρμοζε αυτά πού δίδασκε. Έτσι και τώρα υπέμενε με υποδειγματική καρτερία και γενναιότητα το μαρτύριό του. Το καταπονημένο από τούς κόπους της ασκήσεως σώμα του έλιωνε κυριολεκτικά από την ασθένεια τού καρκίνου, όμως ή αδαμάντινη ψυχή του έχαιρε και εύφραινόταν. Όσο ό έξω άνθρωπος «έφθειρετο, ό έσω άνεκαινούτο» (πρβλ. Β' Κορ. δ', 16). Μέσα στους φρικτούς του πόνους προσευχόταν ακατάπαυστα και δόξαζε το Θεό:

«Δόξα Σοι ό Θεός. Σ' ευχαριστώ, Κύριε, Σ' ευχαριστώ... Ελέησε με, Κύριε, και συγχώρησέ με! Δούλος δικός Σου είμαι...

Σ' ευχαριστώ για τη δοκιμασία αυτή πού επέτρεψες, για να γίνουμε καλύτεροι, αγιότεροι, οσιότεροι, και να μάς ετοιμάσεις για τη βασιλεία των Ουρανών».

Ή άγια ψυχή του ξεχείλιζε από ευγνωμοσύνη και Αγάπη προς το Θεό, πού γινόταν όλο και πιο φλογερή, καθώς πλησίαζε το τέλος.

«Να ζούμε την Αγάπη τού Θεού. Μέσα στον πόνο και στην πίεση να ζούμε την Αγάπη τού Θεού. Εύχεσθε και για μένα να τη ζω» έλεγε. «Να ευχαριστούμε το Θεό για όσα μάς στέλνει ή Αγάπη Του».

Ένα απόγευμα πού οι μοναχές είχαν συγκεντρωθεί γύρω του, τούς είπε:

«Το παιδί, όταν δέχεται την παρατήρηση του πατέρα, είναι ειρηνικό και χαρούμενο. Όταν δεν τη δέχεται και αντιδρά, μοιάζει με την πέτρα πού τη χτυπάει

το σκαπάνι και τινάζεται επάνω... Να λέμε “δόξα Σοι ό Θεός” στην τρομερή δοκιμασία. Και το “δόξα Σοι, ό Θεός” να μην είναι μόνο στα χείλη, αλλά να βγαίνει από την καρδιά να το ζούμε. Αυτό δεν είναι εύκολο, άμα δεν είναι όλη ή ζωή του ανθρώπου μέσα και έξω σωστή. Να είναι όλος ό άνθρωπος διαποτισμένος με τη χάρη του Θεού, με την Αγάπη του Θεού, με τη δική Του ζωή, την πνευματική ζωή... Τότε το “δόξα Σοι ό Θεός” πού λέει, πολύ το νιώθει... πηγαίνετε για Εσπερινό; Κι εγώ κοντά σας είμαι... Δόξα Σοι ό Θεός. Δύναμη, δύναμη» .

Το τάλαντο σήμανε για τον Έσπερινό. Ό πονεμένος Γέροντας τις έστειλε στην ακολουθία, ενώ εκείνος με την προσευχή υψωνόταν στο Θεό. Μετά από λίγο, έψαλε το «Κύριε έκέκραξα» στον ήχο της ημέρας.

Όλο τον καιρό της ασθένειας του είχε θαυμαστή νηφαλιότητα. Αν και έπασχε σωματικά, δεν χαλάρωνε την εσωτερική του εργασία. Ό νους του ανυψωνόταν σε θείες θεωρίες και, όταν τού

το ζητούσαν οι μοναχές, μιλούσε για τη μέλλουσα ζωή, για το μυστήριο της σωτηρίας τού ανθρώπου και για την οικονομία τού Θεού πού κρύβεται πίσω από τις θλίψεις. Τις προετοιμάζε, μιλώντας για τον Παράδεισο και την αιωνιότητα, χωρίς να αναφέρεται άνοιχτά στο θάνατό του, για να μη λυπούνται.

Ξημερώνοντας Σάββατο, 20 Μαΐου, είπε: «Απόψε έλεγα στον ύπνο μου “αδελφοί και πατέρες, φεύγει ό χρόνος”». Λίγο αργότερα, κάθισαν όλες γύρω του στο μικρό αρχονταρίκι και ή Γερόντισσα, για να τον κάνει να ξεχάσει λίγο τούς πόνους, είπε: «Πέστε μας κάτι, Γέροντα». Εκείνος, καταβάλλοντας δυνατή προσπάθεια, τούς είπε τά ακόλουθα:

«Με έβαλαν εκεί σ' ένα μηχάνημα , και μου έλεγε εκείνος: “Αναπνέετε' μην αναπνέετε”. Και έδειξε ή εξέταση όλο τον άνθρωπο. Υπάρχουν μηχανήματα πού τά βλέπουμε και λέμε “ανθρώπινα χέρια τά φτιάξανε;”... Λοιπόν, αν ό άνθρωπος κάνει τέτοια περίφημα κατασκευάσματα, γιατί να μη στεκόμαστε στο Θεό, πού έκανε αυτό το τέλειο δημιούργημα πού λέγεται άνθρωπος; Και τον έφτιαξε για τη χαρά τού ουρανού... για την ωραία αυτή θέση. Ό Παύλος, πού πήγε μέχρι τρίτου ουρανού και είδε τον Παράδεισο και θάμπωσε, δεν μπόρεσε να διηγηθεί εκείνα πού είδε... Λοιπόν, πόσο μεγαλείο! Έ, για τέτοια θέση τον προόρισε τον άνθρωπο ό Θεός!...

Με τις τυχόν δοκιμασίες και αρρώστιες, καμιά φορά και με κάποια αποτυχία, ετοιμάζει ό άνθρωπος τον εαυτό του για μια ωραία θέση εκεί πάνω. “Εν τω οίκω τού Πατρός μου πολλάί μοναί είσίν”. Λοιπόν, αναλόγως πώς θα δουλέψει έδώ ό άνθρωπος, θα επιτύχει μια από τις θέσεις της βασιλείας των Ουρανών... Και θέση όχι για πενήντα, ενενήντα και εκατό χρόνια - όσα κι αν είναι αυτά- αλλά για την αιωνιότητα... Να μάς αξιώνει ό Κύριος να δεχόμαστε ευχαρίστως ότι μάς στέλνει, είτε καλό είτε άσχημο... Νομίζω ότι τότε είμαστε πιο πολύ ό ένας κοντά στον άλλον... Και τά έργα τού Θεού γίνονταν δεν τ' αφήνει ό Θεός...

Λοιπόν, να εύχεσθε κι εσείς για μένα κι εγώ για σάς να είμαστε στον αγώνα για την Άνω Ιερουσαλήμ, ή όποια περιμένει τον καθένα... Πόση χαρά νιώθουμε, όταν βλέπουμε ανθρώπους με ψυχή αγνή, καθαρή και άγια να φεύγουν για τον Παράδεισο! Και πόσο κανείς στενοχωριέται, όταν βλέπει να φεύγουν άδαιοι οι άνθρωποι! Λοιπόν, στον αγώνα μας. “”Έκαστος έφ’ ώ έτάχθη”, όπου είναι κανείς τοποθετημένος. Μάς τοποθέτησε ή Αγάπη τού Θεού έδώ, στον Άγιο Ιωάννη το Θεολόγο.

Κατά τη διάρκεια της μέρας, καθώς περνούσε από το έργαστήριο, ευλογούσε τις μοναχές.

«Χαίρετε, χαίρετε! Ευλογημένα, εργατικά και άγια παιδιά, έλεγε- «ποιος το περίμενε ότι θα καταλήγαμε έδώ; Ο Άγιος Ιωάννης μάς έφερε».

Μια μέρα βγήκε σιγά-σιγά μέχρι τον εξώστη. Έστρεψε το βλέμμα στον τόπο πού είχε ορίσει να γίνει ό τάφος του, ευλόγησε το νέο κτήριο και είπε:

«Το Μοναστήρι βράχος να είναι. Ήθελα να το δώ τελειωμένο, αλλά όπως επέτρεψε ό Κύριος. Θα το οραματίζομαι από τον ουρανό».

Μετά από λίγο πρόσθεσε: «Τά εγκαίνια τού Αγίου Αλεξίου στο Γεωργίτσι πώς τά σκέπτομαι! Να πάτε με τον π. Άνθιμο. Να φέρει και την άγια Κάρα». (Ένα χρόνο μετά την κοίμησή του, στις 24.8.1996, τά εγκαίνια τού Ναού τελέσθηκαν με σεμνότητα και μεγαλοπρέπεια από το Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Μονεμβασίας και Σπάρτης κ. Ευστάθιο. Ο προηγούμενος της Αγίας Λαύρας π. Άνθιμος πήγε με την τίμια Κάρα τού Αγίου Αλεξίου στο Γεωργίτσι. Όλα έγιναν κατά την επιθυμία του μακαριστού Κτίτορος, π. Ευσεβίου).

Εκείνες τις ήμερες, οι μοναχές κατέβαλλαν προσπάθειες να εκδοθεί το βιβλίο «Κοντά στον πόνο και μαζί με τούς πονεμένους» πού είχε γράψει ό Γέροντας, για να προλάβει να το δει. Όταν θα έδιναν το κείμενο στο Σεβασμιότατο Μητροπολίτη Καλαβρύτων και Αίγιαλείας κ. Αμβρόσιο για να το προλογίσει, ό Γέροντας τούς είπε επί λέξει:

«Σεβασμιώτατε, να τού πείτε, το βιβλίο αυτό δεν έχει τη δύναμη της επιστήμης και της διανοήσεως των δικών σας συγγραμμάτων. Είναι ένα πρακτικό βιβλίο. Το έγγραψε ό π. Ευσέβιος, για να αγαπήσουν οι ιερείς τον πόνο και το νοσοκομείο. Ίσως κάποιος παρακινηθεί να πάει, διότι συνήθως αποφεύγουν».

(Με τη χάρη του Θεού ή επιθυμία του Γέροντα άρχισε να πληρώνεται. Από όσο γνωρίζουμε, τρεις ιερείς, όπως οι ίδιοι ομολογούν, έχουν εμπνευστεί από το περιεχόμενό του και ήδη εργάζονται σε νοσοκομεία της Αθήνας και του Πειραιά).

Ξημέρωσε ή απόδοση της εορτής του Πάσχα, χωρίς Αγρυπνία αυτή τη φορά, και μάλιστα στο κρεβάτι του πόνου. Αυτό έθλιβε την άγια ψυχή του, διότι πάντα εόρταζε με μεγαλοπρέπεια αυτή την ή μέρα. Το πρωί όμως ακούστηκε από το κελί του να λέει με χαρά:

«Πάσχα σήμερα! Πάσχα! Αναστημένο μου Χριστέ, βοήθησέ με».

Οι μοναχές με αναμμένες λαμπάδες έψαλαν την ακολουθία στο διάδρομο του παλαιού κτηρίου, για να χαρεί ο Γέροντας. Εκείνος, καθιστάς έξω από το κελί του με τη λαμπάδα στο χέρι, σιγόψελνε τούς αναστάσιμους ύμνους. Ήταν ή τελευταία φορά πού έψαλε μαζί τους το «Χριστός Ανέστη». Θα το έλεγε πλέον ξανά στη θριαμβεύουσα Εκκλησία, μαζί με τούς χορούς των Αγγέλων και των Αγίων.

Κάποια ή μέρα ο π. Άνθιμος τέλεσε το άγιο Ευχέλαιο. Ο π. Ευσέβιος κατέβαλλε υπεράνθρωπες προσπάθειες να στέκεται όρθιος στην ανάγνωση των Ευαγγελικών περικοπών και των ευχών, δείχνοντας για άλλη μια φορά την ευλάβεια του. Μάλιστα, διάβασε και ο ίδιος ένα Ευαγγέλιο και μια ευχή. Μετά την απόλυση είπε: «Δι' ευχών τού άγιου Πατρός ημών (έννοώντας τον π. Άνθιμο), Κύριε Ιησού Χριστέ ό Θεός ημών, ελέησον και σώσον ημάς». Στο τέλος εύχαρίστησε και πρόσθεσε: «Κούρασα έναν ολόκληρο κόσμο».

Δεκαπέντε ήμερες προ της κοιμήσεώς του, κατέβηκε για τελευταία φορά στη Θεία Λειτουργία. Τη στιγμή πού μπήκε στο Ναό, μια μοναχή διάβαζε το Άποστολικό ανάγνωσμα. «... Γρηγορείτε, μνημονεύοντες ότι τριετίαν νύκτα και ήμέραν ούκ έπαυσάμην μετά δακρύων νουθετών ένα έκαστον. Και τά νύν παρατίθεμαι ύμάς, άδελφοί, τώ Θεώ...» (Πράξ. κ', 31-32).

Ομοίως και ή Ευαγγελική περικοπή ήταν ένα μέρος της Αρχιερατικής προσευχής τού Κυρίου, λίγο προ του Πάθους: «Πάτερ, έλήλυθεν ή ώρα...Έγώ σε έδόξασα επί της γής, το έργον έτελείωσα ό δέδωκάς μοι ίνα ποιήσω...Έγώ... περί αυτών έρωτώ... περί ών δέδωκάς μοι... Πάτερ άγιε, τήρησον αύτούς έν τώ όνόματί σου... ίνα ώσιν εν καθώς ημείς» (Ίωάν. ιζ', 1,4, 9, 11). Και τά δύο αναγνώσματα ήταν επίκαιρα περισσότερο από ποτέ. Τά τέκνα του, δικαιολογημένα, δεν μπορούσαν να συγκρατήσουν τά δάκρυα τους. Στο τέλος μοίρασε εκείνος το αντίδωρο και τά υψώματα στον κόσμο, για τελευταία φορά.

Καθώς έβγαινε από το Ναό, κάποιες νέες, πνευματικά του τέκνα πού είχαν έλθει από το Αγρίνιο, του είπαν:

— Γέροντα, δώστε μας ένα σύνθημα.

— Αγιότης! Αν θέλετε, αν θέλετε! Στόχος ή αγιότης στόμα, μάτια, αυτιά, χέρια, πόδια, όλα να επιδιώκουν την αγιότητα.

Ο τόνος της φωνής και το ύφος του είχαν ιδιαίτερη σοβαρότητα. Λίγο αργότερα έφθασε ο π. Αντώνιος. Όταν τελείωσε ή άλληλοεξομολόγηση στο Ναό, ό Γέροντας ανέβηκε στο κελί του πολύ κουρασμένος. «Να δώσετε ένα μεγάλο ψωμί στον κ. Γ. (τον οδηγό του ταξί, οικογενειάρχη με πέντε παιδιά), αν τον

Προλάβετε περίμενε τόση ώρα τον π. Αντώνιο» είπε στις αδελφές. Ακόμη και μέσα στο μαρτύριό του είχε τη δύναμη να ξεχνάει τον εαυτό του και να σκέπτεται τούς άλλους. Ο κ. Γ. έκλαψε πού ό Γέροντας τον σκέφθηκε, αν και ήταν τόσο άρρωστος.

Ο π. Αντώνιος έφυγε από το Μοναστήρι λυπημένος. Όλες αυτές τις ήμερες προσευχόταν θερμά: «Κύριε, μη μάς τον πάρεις τον π. Ευσέβιο. Τον έχουμε όλοι

πολλή ανάγκη». Τώρα όμως έβλεπε ότι ο Γέροντας έφευγε.

Έφθασε το μεσημέρι της Κυριακής, και ο κόσμος δεν είχε αναχωρήσει από τη Μονή. Άλλοι στο Ναό του Άγιου Ιωάννου και άλλοι στο Παρεκκλήσιο έψαλλαν Παρακλήσεις για την υγεία του. Κάποια στιγμή οι μοναχές τού είπαν ότι οι άνθρωποι ήταν ακόμη στο προαύλιο. Ο Γέροντας σηκώθηκε και βγήκε στο μπαλκόνι τού κελιού του με πολύ κόπο. Μόλις τον είδαν, έτρεξαν όλοι με λαχτάρα. Εκείνος τούς ευλόγησε. Χαμογελούσε, προσπαθώντας να κρύψει το δυνατό πόνο του. Έπαιρνε καραμέλες και σοκολάτες από ένα κουτί και τις έριχνε σε μικρούς και μεγάλους. Και ποιος δεν ήθελε αυτές τις «ευλογίες» από τον άγιο Γέροντα;

Όλοι άπλωναν τά χέρια τους κάτι να πιάσουν, ενώ δάκρυα έτρεχαν από τά μάτια τους, στη σκέψη ότι δεν θα τον ξαναέβλεπαν. «Πατέρα μου, Γέροντά μου!» ακουγόταν από πολλούς. Ο πονετικός Πατέρας κοίταζε τά αγαπημένα του τέκνα μέσα στην ψυχή τους και έριχνε συγκεκριμένα τις «ευλογίες», όχι αόριστα. Στο Νίκο, στη Γεωργία, στη Χαρά, στη μικρή Μαρία, πού δεν μπορούσε να πιάσει κάτι. Η όψη του όμως είχε γίνει κατώδυνη. Δεν άντεχε άλλο. Τούς αποχαιρέτησε με βλέμμα απέραντης στοργής, τούς ευλόγησε και μπήκε στο κελί του.

Ένα από αυτά τά βράδια, μια αδελφή ή όποια θα έφευγε πολύ πρωί για διακονία στην Αθήνα, πήγε να πάρει την ευχή του. Εκείνος καθόταν στον καναπέ στο μικρό αρχονταρίκι, ενώ πονούσε αφόρητα.

«Δόξα Σοι ό Θεός. Ελέησε με, Κύριε... Πολύ απειλητικός ό πόνος... Γερή μπαταρία αυτή απόψε... Πέστε μεγάλο “Κύριε, ελέησον”... Δόξα Σοι ό Θεός», τον άκουγαν να λέει. ‘Η ίδια ή μοναχή σημειώνει: «... Δίσταζα να τον ενοχλήσω, όμως πήγα, γιατί είχα το φόβο μήπως εκείνος “έφευγε”, όσο εγώ θα απουσίαζα.

— Την ευχή Σας, Πατέρα μου. Το πρωί θα πάω στην Αθήνα.

— Πλούσια, παιδί μου... Κάτι για το δρόμο, φέρτε της κάτι για το δρόμο, είπε στη Γερόντισσα.

Αυτό δεν το περίμενα’ μέσα στο καμίνι του πόνου του να σκεφτεί να μου δώσει «ευλογία» για το δρόμο! Του έφεραν μια σοκολάτα και μου την έδωσε.

— Με το καλό, παιδί μου.

Συγκλονισμένη από την Αγάπη του, έσπευσα να απομακρυνθώ και ξέσπασα σε δάκρυα».

Η είδηση ότι ο π. Ευσέβιος ήταν πολύ άρρωστος διαδόθηκε γρήγορα. Καθημερινά κατέφθαναν στο Μοναστήρι από διάφορα μέρη της Ελλάδας τά πνευματικά του παιδιά -κληρικοί, μοναχοί, λαϊκοί- να πάρουν την ευχή του για τελευταία φορά. Ένιωθαν ότι ο Γέροντας φεύγει και ότι επρόκειτο να αποφανιστούν πνευματικά. Με καρδιά γεμάτη οδύνη, συνωστίζονταν στους χώρους της Μονής και περίμεναν μέχρι αργά το βράδυ τη στιγμή πού θα μπορούσαν να τον δουν. Ευλογούσε, νουθετούσε και συγχωρούσε όλους. Ζητούσε πρώτος συγγνώμη από όσους τυχόν

τον είχαν λυπήσει. Αυτή ή συμπεριφορά του συγκλόνηζε τις ψυχές.

Κάποια μέρα ήλθε να τον δει μια κυρία ή όποια κάποτε τον είχε άδικα κατηγορήσει, αν και ήταν πολύ ευεργετημένη από εκείνον. «Τη συγχωρώ από την καρδιά μου. Να 'ρθει εδώ» είπε ο Γέροντας, όταν του το ανήγγειλαν. Μετά από λίγο βγήκε από το κελί του συντετριμμένη: «Θεέ μου, τι λόγια ήταν αυτά πού μου είπε! Πόση Αγάπη έχει! Είναι άγιος ό π. Ευσέβιος! Άγιος!».

Θερμές προσευχές αναπέμπονταν, για να παραταθεί ή πολύτιμη ζωή του προσφιλέστατου Γέροντα και αναντικατάστατου πνευματικού πατέρα. Πολλοί έτρεξαν σε ιερά Προσκυνήματα. Όλοι παρακαλούσαν να γίνει ένα θαύμα.

Το Σάββατο στις 10 Ιουνίου, ό αρχιμανδρίτης π. Κωνσταντίνος Παλαιολογόπουλος, εφημέριος τότε του 'Ιερού Ναού της Αγίας Αννης Αίγιου, έφερε τη θαυματουργή εικόνα του Τιμίου Προδρόμου στη Μονή, και έψάλη ό Παρακλητικός κανόνας του Αγίου. Ό Γέροντας ύποδέχθηκε τον Τίμιο Πρόδρομο στο κελί του με καταφανή συγκίνηση. Εκεί ή εικόνα εύωδίασε με άρρητη ευωδία.

Αυτή την ήμερα ήρθαν για δεύτερη φορά οι μοναχοί της Αγίας Λαύρας να τον δουν. Τούς ευχήθηκε με πατρική Αγάπη:

«... Λοιπόν, στον αγώνα σας, στον αγώνα. Όταν ζει κανείς την κλήση του, την αφιέρωσή του, είναι πλούσιος ό αγώνας . Μάλιστα. Παρακαλώ στον αγώνα σας. Να σας βλέπω, και να με εμπνέετε με την οσιότητα και την αγιότητα σας... Ευχαριστώ πολύ για τις προσευχές σας, για την Αγάπη σας. Να συνεχίσετε την προσευχή. Κι εγώ το ίδιο κάνω για σας. Έχουν ιδιαίτερα θέση στην Προσκομιδή τα ονόματα της Λαύρας... Λοιπόν, εν ειρήνη, εν ειρήνη και χαρά. Στον αγώνα, στον αγώνα τον άγιο. Σταυρωμένοι να είσθε» είπε και τούς ευλόγησε.

Την ίδια ή μέρα, τηλεφώνησαν οι μοναχές από την Ιερά Μονή των Είσοδίων της Θεοτόκου ότι θα έρχονταν να πάρουν την ευχή του. Είχαν ειδοποιηθεί από τη Γερόντισσα της Ιεράς Μονής τού Θεολόγου ότι ήταν πολύ άρρωστος. Ό Γέροντας τις περίμενε. «Πότε θα έρθουν οι αδελφές;» ρωτούσε. Το απόγευμα έφθασαν δέκα μοναχές. Τις δέχθηκε στο κελί του με πατρική Αγάπη. Ήταν πολύ συγκινημένος. Λόγω της καταστάσεώς του, μιλούσε αργά και με δυσκολία.

— Ό Κύριος να ευλογεί και να αγιάζει... Τί κάνει ό Ωρωπός-,Όταν συνέλαβα την ιδέα τού Μοναχισμού, τον Ωρωπό είχα στο νου μου. Εκεί φύτεψα την ιδέα.

— Είσθε ό Κτίτωρ, είπε ή αδελφή Ν., ήγουμενοσύμβουλος.

— Εκεί θα ήταν και το μνήμα μου...

— Σάς περιμένουμε στο Μοναστήρι, Γέροντα.

— Να συναντηθούμε όλοι στη βασιλεία τών Ουρανών εκεί είναι ή πατρίδα μας. Εκεί είναι ό στόχος μας.— Γέροντα, έχουμε το λογισμό να μάς διαβάξει μια συγχωρητική ευχή με πετραχήλι.

— Σάς έστειλα γράμμα. Σάς συγχωρώ από την καρδιά μου Να ζούμε εδώ όπως στη βασιλεία των Ουρανών

Σηκώθηκε όρθιος και έδωσε σε όλες ευχή και έναν ξύλινο σταυρό για ευλογία.

Τη Δευτέρα του Αγίου Πνεύματος το απόγευμα, ήρθε η ηγούμενη , Γερόντισσα Νυμφοδώρα, μέ τις υπόλοιπες μοναχές από το Μοναστήρι των Είσοδίων. Πήραν ευχή στο κελί του. Μια φωνή εξασθενημένη και αλλοιωμένη από τούς πόνους, και με δυνατή συγκίνηση τούς είπε:...

— Εκεί πού είναι ή χαρά τού Θεού, εκεί που είναι η δόξα και το μεγαλείο τού Θεού, εκεί να συναντηθούμε όλοι. Αυτή τη ζωή να ζήσετε κι εσείς κι εμείς. με τον αγώνα τον άγιο, το δίκαιο... Να σάς ευλογεί ό Θεός εκεί που είσαστε, να σάς ευλογεί.

— Να συγχωρέσετε όλες τις αδελφές, όλο το Μοναστήρι. είπε ή ηγουμένη.

— Έστειλα και γραπτώς... Και απευθυνόμενος προς γερόντισσα Επιστήμη, είπε:

— Να βάλετε σ' ένα φιαλίδιο αγιασμό', και να το δώσετε στις αδελφές.

Και προσφέροντας ως ευλογία ξύλινους σταυρούς στις μοναχές, πρόσθεσε:

— Ένας άπειρος Θεός σταυρώθηκε για μάς τα κνώδαλα Σταυρώθηκε... (Σ' αυτό το σημείο ό αγιασμένος Γέροντας σχεδόν έκλαιγε). Είναι καμιά πού δεν πήρε; Τέσσερις σταυρούς..

Εκείνη την ήμερα είχε γίνει Αγιασμός στο κελί του Γέροντα.

για τις τέσσερις δόκιμες. Μετέωρο αγιότητα να είναι ή Γερόντισσα, μετέωρο αγιότητα... Σάς έχω στα δίπτυχά μου και σάς μνημονεύω. Δόξα Σοι ό Θεός... Να ακούω τά καλύτερα λόγια για τον Ωρωπό, τά καλύτερα, τά αγιότερα...Ενας καλός άνθρωπος να είναι σ' ένα χωριό, ακτινοβολεί όλο το χωριό. Δόξα Σοι ό Θεός... Δώσατε τίποτα; Σάς παρακαλώ να δώσετε κάτι στις αδελφές, είπε στη Γερόντισσα Επιστήμη.

Εκείνη έφερε σοκολάτες, και ό Γέροντας τούς τις προσέφερε.

— Να ζήσετε, τούς ευχήθηκε.

— Πάντοτε δίνετε, Γέροντα" σαν τον άγιο Παντελεήμονα. Δεν ξεχάσατε να δίνετε, τού είπε ή αδελφή Ά..

— Να μην ξεχνάμε από πού ξεκινήσαμε. Τη σαβούρα, τον κόσμο όχι, όχι, όχι! Να ζούμε το ξεκίνημά μας. Ή μετάνοια που ανεβάζει, ή μετάνοια πού κάνει τον άνθρωπο από κνώδαλο, ουρανό. Κάθε πρωί μ' αυτή να ξεκινάμε. Μετάνοια και ενότητα, ενότητα και Αγάπη. Ταπείνωσης. Και όλα τ' άλλα έρχονται μετά μόνα τους. Λοιπόν, εν ειρήνη, εν ειρήνη. Την ευχή τού Θεού. Ευλογία...

Ακούοντας κανείς την πονεμένη και σπασμένη φωνή τού π. Ευσεβίου στο μαγνητόφωνο, καταλαμβάνεται από βαθιά λύπη. Εκείνος όμως, βράχος πνευματικός, προσπαθεί μέχρι τέλους να στηρίξει ψυχές. Όταν έφευγαν οι μοναχές της Ιεράς Μονής των Είσοδίων και την πρώτη και τη δεύτερη φορά, λησμονώντας τούς πόνους του, βγήκε στο μπαλκόνι τού κελιού του, για να τις ευλογήσει. Συγκινημένες έκαναν υπόκλιση, και εκείνος τούς έριξε για ευλογία καραμέλες.

Το μεσημέρι της ίδιας ημέρας, ο ηγούμενος της Ίεράς Μονής Αγίας Λαύρας π. Φιλάρετος είχε φέρει στο Μοναστήρι την τίμια Κάρα τού Αγίου Αλεξίου τού Ανθρώπου τού Θεού. Την πήγαν πρώτα στο κελί τού Γέροντα, όπου έκαναν Αγιασμό, και την άφησαν εκεί μέχρι την ώρα πού άρχισε ή Αγρυπνία.

Πολλοί πιστοί ήρθαν να προσευχηθούν για την υγεία του. Ενώ ή κατανυκτική Θεία Λειτουργία προχωρούσε καθισμένος σε μια καρέκλα στο διάδρομο, υπέφερε πόνους μαρτυρικούς. Ειδικά εκείνη τη βραδιά πού γινόταν ή Αγρυπνία με τον αγαπημένο του Άγιο Αλέξιο, ο π. Ευσέβιος δοκιμάσθηκε σκληρά. Ο πόνος έφθασε στο αποκορύφωμα. Έχει επιστρατεύσει όλες τις δυνάμεις του και πολεμούσε τον άνθρωπο τού Θεού με λύσσα, για να τον κλονήσει. Όμως εκείνος, βράχος, πίστewς, υπέμενε αγόγγυστα. Έλεγε μόνο: «θεέ μου, ελέησον με... Κοντεύει να τελειώσει ή Λειτουργία; Να κοινωνήσω το Σώμα και το Αίμα τού Κυρίου ήταν το μόνο πού ζητούσε ήταν ή δύναμη, το φάρμακο, ή παρηγοριά του.

Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας, ο αρχιμανδρίτης π. Δαμασκηνός Γαβαλάς απεύθυνε με συγκίνηση λίγα λόγια στο εκκλησίασμα:

«Ιερό χρέος μάς έφερε απόψε έδώ, να προσευχηθούμε γι' αυτόν πού τόσα χρόνια προσεύχεται για μάς... Να παρακαλέσουμε το Θεό να μη μείνει πνευματικά ορφανή Αιγιάλια Καλέσαμε κι ένα μεγάλο Επισκέπτη, τον Άγιο Αλέξιο, κοντά στον όποιο ο π. Ευσέβιος έδωσε κάποτε τις μοναχικές του υποσχέσεις και τον ευλαβείται και τον αγαπά...».

Μετά από δύο ημέρες, ή ηγουμένη της Ιεράς Μονής Αγίου Στεφάνου Μετεώρων, Γερόντισσα Αγάθη και άρκετές μοναχές της Συνοδείας της επισκέφτηκαν το Γέροντα, για να πάρουν την ευχή του. Μαζί τους είχαν φέρει, πολύτιμο θησαυρό, την τίμια Κάρα τού Αγίου Χαραλάμπους.

Ο Γέροντας υποδέθηκε στο κελί του τον Άγιο, με έκδηλη συγκίνηση. «Άγιε Χαράλαμπε, Άγιε Χαράλαμπε!» έλεγε κατανενυγμένος. Ασπάσθηκε την άγια Κάρα με άπειρη ευλάβεια και σταύρωσε μ' αυτήν το κεφάλι του.

Η παρουσία των Αγίων στη Μονή έδωσε πολλή χάρη και δύναμη στο Γέροντα, αλλά και σε όλη την Αδελφότητα.

Πηγή: apantaortodoxias.blogspot.gr